

Tähendamised.

1. Lõukoer ja metsfigga.

Pallaw suipääw, metsalomad joma häddas. Lõukoer juhtus hobilt metsseaga hallika jure. Sggamees tahtis enne jua, hakkasid sepärrast karwopiddi kiskuma. Lõukoer joudus káppadest, sigga wággew kihwadest.

Sáid wahhel puhkama, nággid: mustad rongad (ehk kaarnad) pude peal, otawad, kumb neist mahhalangeb: saab neile head pradi süa.

Lõukoer ütles: „Leppime parrem árra, kui et wimaks rongad so furnokehha nahka pannewad. Siis on sul palk ká!“

Metsfigga mõistis, et ta ei sa lõukoera wasto pandud, ja kadus metsa árra! —

Urge liast rielge,
muido tulleb waenlane,
sinno ággi, sinno sahka,
keif ta panneb omma nahka.

2. Rebbane ja kurg.

Rebbane pallus kurge iduna roale ennese jure. Pikkjalq tulli seina, karrune sabba olli kolm, nelli leent maddala waagnate sisse wallanud, ütles wõdra wasto: „Wõtke peale rúbata!“ —

Kurrekenne ei sanud omma pitka nofkaga ühtegi nende waagnate pealt omma suhho, katsus mitmet modi, jättis wimaks järrele, ja püdis kárbid, mis laua áre peale lendasid, ning láks tühja kõbhoga foio; rebbane olli ennast táis lakkunud, kõht nago jahhokot.

Maddala pärrast pallus kurg rebbast omma jure roga wõtma. Rebbasel hea meel, et jälle hásti saab lakkuda.

Kust wõtta? Keif road klasi purkide sees, kel kitsas kael. Kurg wõttis táf tükkilt maggust roga omma pitka nofkaga wálja, matsutas mokke. — Rebbane watas pahha náoga kórwalt, wennitas mokke; piddi tühja kõbhoga foio minnema.

Mund metsalomad said luggu kuulda, naersid tedda, mis hirmus.

Árra narri ausat meest,
keiad hábbi selle eest:
pilkja palk on pahhandus,
kahjo, murre, õnnetus.